

Hänsel, Gretel și Rosina

(Costin Popa – 4 ianuarie 2010)

Opera Națională București nu a dorit să bifeze trecerea în noul an fără o premieră scenică, eveniment mult așteptat încă de la începutul stagiunii. S-a adresat de data aceasta tuturor categoriilor de spectatori, nu numai celor consacrați. Așadar, pentru cei mari, pentru cei mici îndeosebi, **Hänsel și Gretel** de Engelbert Humperdinck, opus renumit în literatura lirică încă de la finele secolului al XIX-lea (dirijorul primei reprezentări a fost nimeni altul decât Richard Strauss) și inspirat de cunoscuta poveste a Fraților Grimm.

Cu toată tenta de basm, cu toată direcționarea către sensibilitatea și imaginația copiilor, opera **Hänsel și Gretel** este departe de susceptibilitatea de a fi tratată cu superficialitate. Dincolo de tramă și viziune teatrală, orchestrația trimite la consistența wagneriană (să nu uităm că Humperdinck i-a fost apropiat bardului de la Bayreuth), construcția de pe portativ cere voci serioase, încadrarea stilistică a cântului este un dat obligatoriu.

Generic vorbind, producția teatrului de pe Splai a răspuns exigențelor. Și mă refer îndeosebi la regia Andei Tăbăcaru Hoge, o concepție cvasi-minimalistă, care a îmbinat simbolurile (pădurea de... creioane!) cu detaliul, fantasticul (îngerii zburători) cu realul, modernul cu fantezia în parametri clasici. Susținând ideile, scenografia semnată de Adriana Urmuzescu a demarat simplist și oarecum monocrom, susținută de proiecții pe fundal (lighting design Cornel Vladu), pentru ca apoi, în actul Vrăjitoarei, să explodeze în coloristică abundentă – casa de acadele, cu alură de... submarin și desen atractiv stilizat. Foarte inspirate au fost cadrajele cu Zâna nopții, Zâna zorilor și cu spiridușii în chip de licurici clipitori care, în debutul actului secund, inundă chiar sala, spre deliciul micuților. O bilă albă pentru coregrafia Simonei Șomănescu. Nu lipsesc acrobațiile imaginate de Ama Butoiescu de la Circul Globus din București. În două vorbe, tot ceea ce poate fi numit antren și mișcare.

Dacă impuritățile și aproximările Preludiului operei m-au făcut să mă întreb cam cât s-a repetat cu orchestra, odată cu intrarea în susținerea vocală propriu-zisă, impresia s-a mai echilibrat, rămânând totuși sesizabilă discrepanța dintre sonoritățile venind din fosă și cele din scenă. Mai concret, cel puțin în cunoscutul duet, mezzosoprana Hänsel și soprana Gretel s-au văzut acoperite de instrumentiști. Păcat pentru vocile frumoase ale celor două Mihaele, Ișpan și Stanciu.

Bine integrați în spectacol au fost baritonul Florin Simionca (cu bună proiecție de glas în rolul Tatălui Peter) și soprana Madeleine Pascu (Mama Gertrud).

Momentul de comic extrem, caricatural în tușe groase, a venit din partea mezzosopranei Adriana Alexandru (Vrăjitoarea „Rosina”), întotdeauna o excelentă interpretă a rolurilor de compoziție, cărora le dăruiește întregul său talent actoricesc, de concentrare exclusivă. Alte personaje au fost potrivit întrupate de Simonida Luțescu (Zâna nopții) și Valentina Tudose (Zâna zorilor). A dirijat Vlad Conta.

Hänsel și Gretel pe prima scenă lirică bucureșteană, un spectacol pentru toată lumea!